

have forsømt at blive Medlemmer, saa er det ikke en Sag, der alene vedkommer jer ligegyldige, men det er en Sag, som ogsaa vedkommer os. Dette Ræsonnement har bragt mange unge Arbejdere til at betragte det som deres Pligt at blive Medlemmer, og det er vistnok et Faatal af Arbejdere, der af ren og pur Ligegyldighed ikke er det.

Men der er mange, som ikke have Raad dertil. De statsanerkendte Sygekasser ere nemlig, om jeg saa maa sige, blevne erobrede af de bedrestillede Arbejdere og af de smaa næringsdrivende. Disse to Klasser have søgt at gøre Sygekasserne bedre og bedre, lægge Ydelse paa Ydelse til, saaledes at Resultatet er blevet ganske fortrinligt: Sygekasserne ere blevne ganske udmærkede, de bringe Hjælp næsten i enhver Henseende, men vel at mærke, de ere ogsaa blevne meget dyre, saa at de fattige ikke have Raad til at blive Medlemmer af dem. Saaledes have de bedrestillede Arbejdere og smaa næringsdrivende, der ere Medlemmer af de anerkendte Sygekasser, faaet denne Hjælp til Selvhjælp, som man sætter saa stor Pris paa, og som vi allesammen ere enige om er, som det skal være. Men de fattigste, de, der ikke have haft Raad til at være Medlemmer, have ikke faaet denne Hjælp til Selvhjælp, fordi de simpelt hen ikke kunne yde nogen Selvhjælp.

Det er dette Forhold, vort Forslag søger at raade Bod paa: at komme de allerfattigste, der, som sagt, ikke have Raad til at være Medlemmer af vore dyre, meget dyre Sygekasser, til Hjælp og raade Bod derpaa paa en saadan Maade, at Statshjælpen kommer ikke alene dem til gode, som have noget i Forvejen, men ogsaa dem, som intet have i Forvejen at hjælpe sig selv med. Først hvis dette Forslag bliver til Lov, kan man sige, at Statshjælpen kommer enhver til gode i Forhold til hans Trang.

De nuværende Medlemmer af de statsanerkendte Sygekasser faa det Statstilskud, de nu have, og dermed synes de at være tilfredse, i alt Fald til en vis Grad. Der er naturligvis ogsaa Røster, der kræve Statsbidraget forøget, eftersom Udgifterne, særlig til Læge, stige. Jeg skal dog ikke komme nærmere ind derpaa, det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (P. Knudsen) dvælede ret udførligt derved, men alt i alt ere Medlemmerne tilfredse med Sygekasseloven. De, der ere utilfredse, ere dem, der staa udenfor og ikke

kunne komme ind i Kasserne paa Grund af bristende Evne.

Saa siges det, at Sygekasserne ville blive overflødige ved dette Forslag. Det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (P. Knudsen) har allerede paavist, at foruden den Opgave at give fri Læge, Medicin og Hospital have Sygekasserne jo ogsaa den Opgave at give Pengehjælp, saa Familien kan klare sig i Sygdomstilfælde. Og selv om dette Forslag vedtages, vil der i fuldt Maal være Brug for saadanne Pengesygekasser. Man vil maaske indvende, at Forslaget ogsaa omtaler, at der skal ydes Penge, saa at Familien ikke lider Nød. Men den Pengehjælp, som det offentlige giver Sygekassemedlemmer, er altid saa utilstrækkelig, at alle, der paa nogen Maade kunne, ville sikre sig en Pengehjælp i Sygdomstilfælde. I Fattiglovens § 63 bestemmes det, at Sygekassemedlemmer, naar de have opbrugt al den Hjælp, de kunne faa af Sygekassen, kunne faa Hjælp af det offentlige i saa stor Udstrækning, som Trangen er til Stede. Men det viser sig overalt, at denne Hjælp, der ikke har Fattighjælpens Virkninger, er saa karrig, som tænkes kan, saa at enhver vil være paa det rene med, at det er umuligt for en Familie at leve af det, og ogsaa, selv om dette Forslag bliver til Lov, vil det offentliges Hjælp i Sygdomstilfælde blive saa karrigt tilmaalt, at man kan være ganske rolig for, at enhver, der paa nogen Maade kan, vil sørge for at sikre sig gennem en Sygekasse, saa han kan faa en mere rigelig Hjælp.

Men helt bortset fra dette er der ingen Grund til at tro, at de nuværende Sygekassemedlemmer ville opgive deres Sygekasse, fordi — som jeg sagde før — de nuværende Sygekassemedlemmer ere de mere velstillede Arbejdere og de smaa næringsdrivende, og disse Folk ville ikke begynde at ligge det offentlige til Byrde. Tværtimod de ville vedblive at staa med den Institution, som de have i de statsanerkendte Sygekasser. Heri have de netop den Haandsrækning, som den Klasse Mennesker trænger til, og derfor ønske de ikke at ligge det offentlige til Byrde, naar de trænge, men de henvende sig til deres Sygekasse og fordre af denne, at den skal være indrettet saaledes, at de ikke behøve at falde det offentlige til Byrde. Og det er der mangfoldige Beyiser paa. Jeg skal nævne et Par Stykker her.

Det er saaledes, at man kan faa gratis Jordemoderhjælp, som ikke har Fattig-